

Pere Gimferrer

"M'han sorprès els llibres de Jordi Carbonell i d'Altaió-Serrahima"

—Senyor Pere Gimferrer, quins llibres, escrits en català i apareguts recentment, us han sorprès més favorablement i ara us agradaria de destacar?

—Per raons ben diferents, *Hortènsia*, de Jordi Carbonell, i *La consola de Cadaqués o somnis d'un fill putatiu...*, de Vicenç Altaió i Claret Serrahima. En el cas de Carbonell, perquè ni jo ni pel que es veu el prologuista, Joaquim Molas, no el coneixem com a poeta i en un tipus de poesia especialment difícil de resoldre per la intimitat i nuesa i per la temàtica, sovint o bé molt fràgil o bé molt angoixant. Ha obtingut uns resultats no tan sols de la dignitat moral que podem suposar del personatge, sinó també estèticament molt afinats, en una línia post-ribiana de molta varietat expressiva i de gran destresa tècnica. En el cas del llibre de Vicenç Altaió i Claret Serrahima, es tracta d'una obra que ja naixia amb la voluntat de ser un producte insòlit i ho aconseguí del tot sense caure en la possible temptació fàcil de fer una mena de parc temàtic de la petja de l'avantguarda, sinó assolint de debò el disseny de ser un llibre alhora fora de tots els paràmetres usuals i operatiu i estimulants en si mateix, a banda del pur xoc de la sorpresa dels formats triats.

"Jordi Carbonell ha obtingut amb el poemari 'Hortènsia' uns resultats estèticament molt afinats, en una línia post-ribiana de molta varietat expressiva i de gran destresa tècnica"

—Què us ha semblat l'exposició d'art contemporani de la Fundació Sunol, inaugurada a Barcelona?

—La Fundació Sunol s'acaba d'inaugurar i tot judici n'ha de ser provisional i a més incomplet per força, ja que la mostra actual és només una part de la col·lecció. Des del punt de vista expositiu, té a hores d'ara dos inconvenients: l'un, menor però no pas negligible, l'absència gairebé total de tota mena de seients, i l'altre, d'una importància molt més evident, el refús a retolar les peces, que, encara que és deliberat, ni pot ser suplert pels plànols amb indicacions que rep el visitant ni té parió en cap espai expositiu similar que jo conegui, ni tan sols en la col·lecció Panza, d'art contemporani, al nord d'Itàlia, la més important d'Europa en aquest terreny i establerta en una vil·la que encara té habitacions ocupades pel propietari. Aquest segon problema és realment important i crec que no es pot paliar sense rectificació. Dit això, entre les peces exposades n'hi ha de molt rellevants. De manera especial la de Miró de 1926; la de Dalí dels anys 30, tot i que en aquest cas ara n'és exhibida només una reproducció, perquè l'original és a Londres en préstec; la de Picasso; les tres de Tàpies, particularment la blava; les fotos de Man Ray i les escultures de Balla, Pomodoro, Giacometti o Fontana, com també els retrats d'Andy Warhol. Algunes altres peces de la mostra actual són interessants, però no pas més singulars que les moltes que tenia la col·lecció que Salvador Riera va vendre's poc abans de morir a la Generalitat de Catalunya i que no sé exactament on es troba: o bé emmagatzemada, o bé repartida. És el cas, per exemple, de la peça de Joan Ponç, en ella mateixa excel·lent, però no pas més que diverses de la col·lecció que esmento. Caldrà un mínim temps de rodatge per a saber més exactament com són la totalitat de les

peces avui no exposades i per a afinar l'exposició en l'aspecte material.

—Fa cent anys que va néixer John Wayne. El considereu un bon actor?

—Als orígens, era un actor francament dolent. A partir del 39, John Ford el convertí en una gran presència fotogrènica, a *La diligència*, i més tard alguns directors, principalment Ford mateix, Hawks i alguna vegada Preminger, en van obtenir uns resultats excel·lents com a actor, que de retruc també es manifestà en pel·lícules tardanes de Hataway o Siegel. La incomoditat i l'antipatia generades per la seva vinculació personal al Ku Klux Kan, entre altres coses no gaire més plaents, feien difícil de separar això de la seva activitat com a ciutadà. És més enigmàtica la seva trajectòria com a director, perquè va tenir uns bons resultats estètics amb una pel·lícula políticament discutible, *El Alamo*, però sembla que ajudat pel director de fotografia, que també treballava amb Ford, i potser per Ford mateix, i, en canvi, es va estavellar en una pel·lícula de propaganda sobre la guerra del Vietnam, *Boinas verdes*, però en aquest cas signava com a corealitzador un personatge obscur i no sabem quina part hi va fer cadascú.

Lluís Bonada

"John Wayne era, als orígens, un actor francament dolent. Ford el convertí en una gran presència fotogrènica i, més tard, Ford i alguns altres directors en van obtenir uns resultats excel·lents com a actor."